

Motion till riksdagen 2021/22:2226

av Erik Ottoson (M)

Jakt som förvaltningsmetod av vilt och tider för allmän jakt

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringens beslut om förändrade tider för allmän jakt ska ta sin utgångspunkt i biologiska och ekologiska hänsyn samt att viltarter som kan förvaltas genom jakt ska förvaltas genom jakt, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska justera sitt beslut om tider för allmän jakt för att samtliga viltslag som kan förvaltas genom jakt ska förvaltas genom jakt samt att jakttiderna för varje viltslag ska vara så långa som är möjligt utifrån biologiska och ekologiska hänsyn, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inför sin nästa översyn av tiderna för allmän jakt ska ta särskilt i beaktande behovet av förlängd jakttid på dalripa och fjällripa under mars månad och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inför sin nästa översyn av tiderna för allmän jakt ska ta särskilt i beaktande behovet av förlängd jakttid på älg under februari månad och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Sverige har en i grunden väl förankrad jaktlagstiftning som bygger på en mångtusenårig jakttradition som har utvecklats till att vara en del av den svenska folksjälens. Med viltförvaltningstanken och etiken i fokus har Sverige idag funnit en modell för jakt och viltförvaltning som är värd att vara stolt över. Ingenting är så bra så att det inte kan förbättras och den regering som leder landet måste förstå grundbultarna i den svenska jakten för att kunna förvalta den svenska jakten på ett långsiktigt hållbart och korrekt sätt.

Tidigare i år beslutade regeringen om nya allmänna jakttider i Sverige samt en del övriga förändringar av jaktförordningen. Bakgrunden till de förändringar som gjordes i de allmänna jakttiderna är i många delar oklara och bygger på argument höljda i dunkel. För att upprätthålla förtroendet för de beslut som regeringen fattar i denna sorts frågor måste besluten bygga på och motiveras med ekologiska och biologiska argument. Den självklara utgångspunkten bör också vara att om en viltart kan förvaltas genom jakt så ska den förvaltas genom jakt. Fördelarna av detta är tydliga och exemplen är många. Det mest uppenbara är det ständigt aktuella exemplet med den svenska älgstammen där jägarna utgör en garant för en långsiktig förvaltning i kontrast till de intressen som önskar en kraftigt reducerad älgstam. Värdet i viltet blir som tydligast när den förvaltas genom jakt och då blir drivkraften att långsiktigt förvalta viltet som störst.

I regeringens beslut om nya tider för allmän jakt som trädde i kraft den 1 juli 2021 har man valt att göra flera förändringar som inte följer principen om att alla viltarter som kan förvaltas genom jakt ska förvaltas genom jakt. Exempel på detta är att förbjuda jakt på flera fågelarter utan att det föreligger någon uppenbar biologisk eller ekologisk anledning till detta. Man valde även att korta ner jakttiden på ripa även om regeringen sedermera tvingades backa i den frågan. Under beredningen av beslutet har även diskussioner förts om vilka ytterligare viltarter som skulle kunna förvaltas genom jakt, men regeringen valde här att avstå från att tillåta dessa arter att förvaltas genom jakt. Vi befinner oss således i dagsläget i en situation där flera arter helt utan goda skäl är otillåtna att jaga.

Frågan om jakttider är heller inte binär i alla delar. Frågan om hur lång jakt som ska tillåtas på olika viltslag och vilken tid på året som är lämplig för jakt är också avgörande för en ändamålsenlig viltförvaltning. Några exempel på detta är att regeringen valt att ta bort februarijakten på älg och valt att inte förlänga jakten på ripa till och med mars månad. Flera andra justeringar av jakttider har gjorts med, vad som förefaller vara, en ambition att ha så få skillnader i jakttider mellan olika delar av landet som möjligt. Detta kan såklart vara en intressant idé ur ett förenklingsperspektiv men det tar inte sin utgångspunkt i biologiska och ekologiska hänsyn. Sverige är ett avlångt land där förutsättningarna för viltet varierar kraftigt mellan olika landskap varför viltförvaltningen också behöver anpassas till detta. Ambitionen bör därför främst vara att ta hänsyn till de lokala omständigheterna snarare än att likrikta för att förenkla.

Erik Ottoson (M)